

Życiorys Św. Franciszka

Już niedługo będziemy wspominali Jego przejście do Pana...

Franciszek przychodzi na świat w rodzinie zamożnego kupca umbryjskiego Pietro Bernardone. Jego matka Pika daje mu na chrzcie imię Jan, które ojciec zmienia na Francesco. Pierwsze lata swego życia spędza w rodzinnym Asyżu. Uczęszcza do parafialnej szkoły.

Mając 21 lat bierze udział w wojnie pomiędzy Asyżem i Perugią. Na przełomie 1202-1203 roku zostaje uwięziony w Perugii. Uwolniony w 1204 ze względu na ciężką chorobę powraca do Asyżu. Rok 1205 jest początkiem powolnego procesu nawrócenia Franciszka. W czasie wyprawy wojennej do Puglii, w Spoleto przyszły święty ma wizję, która zadecyduje o jego przyszłym życiu. Ponownie wraca do Asyżu, gdzie hojnie obdarza spotkanego po drodze trędowatego. Daje mu pocałunek pokoju. W asyjskim kościele San Damiano jesienią tego samego roku słyszy głos Chrystusa przemawiającego z ikony krzyża, który każe mu iść i odbudować Kościół. Wydarzenie to opisują biografowie franciszkańscy Tomasz z Celano i Bonawentura z Bognaregio. W tym samym czasie Franciszek popada w konflikt z własnym ojcem, nieakceptującym postawy syna. Franciszek wezwany do sądu biskupiego w roku 1206 wyrzeka się swojej części majątku, rozpoczyna życie pokuty, m. in. asystując trędowatych w leprozorium.

W latach 1206-1208 restauruje podasyskie kaplice: San Damiano, San Pietro oraz kaplicę Matki Bożej Anielskiej w Porcjunkuli pod Asyżem.

24 lutego 1204 roku Franciszek uderzony usłyszanyymi w czasie mszy św. słowami dotyczącymi stylu życia apostołskiego, zdejmuje habit eremicki i wkłada prostą brązową tunikę – typowy strój plebejski ówczesnej Umbrii. Z bosymi stopami zaczyna wzywać ludzi do czynienia pokuty. 16 kwietnia tego samego roku przyłączają się do niego Bernard z Quintavalle i Piotr z Katanii. W kilka dni później do grupki pierwszych franciszkanów dołącza brat Idzi z Asyżu. Minoryci zaczynają odbywać wyprawy misyjne (Marca di Ancona, Loggio Bustone, Rieti, Florencja). Na wiosnę 1209 (w niektórych źródłach 1210) Franciszek prosi w Rzymie o zatwierdzenie napisanej przez siebie Reguły. Innocenty III zatwierdza franciszkański sposób życia, polecając braciom mniejszym głoszenie nawrócenia i pokuty. Wracając z Rzymu Franciszek z pierwszymi towarzyszami zatrzymuje się w Rivortorto, a następnie w Porcjunkuli pod Asyżem, która staje się w ten sposób kolebką franciszkanów. Tego samego roku Franciszek zakłada Trzeci Zakon dla ludzi świeckich.

W niedzielę palmową 1211 lub 1212 święty przyjmuje w Porcjunkuli Klarę Ofreduccio, ukonstytuowuje się Drugi Zakon – Klaryski. W następnych latach Franciszek informuje osobiście papieża o stanie rozwoju założonej przez siebie wspólnoty franciszkańskiej, spotykając się w Rzymie z Jakubem Settesoli. Conte Orlando di Chiusi ofiarowuje franciszkanom Górę La Verna w Montefeltro. W 1215 roku ma miejsce Sobór Laterański IV, w czasie którego Franciszek spotyka św. Dominika Guzmana, założyciela dominikanów.

5 maja 1217 w Porcjunkuli franciszkanie gromadzą się na kapitule generalnej. Zostają podjęte decyzje o misji pozaalpejskiej, do Ziemi Świętej oraz do Afryki. Franciszek na wyraźne życzenie kardynała Hugolina (późniejszy papież Grzegorz IX) legata papieskiego dla Toskanii i Lombardii, decyduje się pozostać we Włoszech.

W roku 1219 Franciszek wyrusza na Bliski Wschód. W Egipcie spotyka się z sultanem Melek el-Kamelem. Na początku 1220 opuszcza Akri, w którym spędził cały rok, odwiedzając miejsca święte Palestyny. Spotkanie św. Franciszka z sultanem potwierdzają kroniki muzułmańskie, krzyżowców oraz jeden z listów biskupa Jakuba da Vitry.

Po powrocie do Włoch święty zrzeka się przywództwa zakonowi, wyznaczając na swego następcę brata Pietro Cattaniego. 29 listopada na prośbę Franciszka papież Honoriusz III bullą Solet annuere zatwierdza napisaną przez Biedacynę regułę (tzw. Reguła zatwierdzona).

W nocy z 24 na 25 grudnia 1225 roku święty urządza w Greccio pierwszą w historii bożonarodzeniową szopkę. Następnego roku otrzymuje na Alwerni święte stygmaty. W roku 1225 Franciszek zaczyna coraz bardziej odczuwać dolegliwości związane z chorobą oczu. Za namową brata Eliasza poddaje się bezskutecznym zabiegom lekarskim. Przebywając w tym czasie w kościele San Damiano układa Pieśń słoneczną.

Ostatnie miesiące swego życia spędza podróżując od miasta do miasta, by pod koniec pory letniej 1226 powrócić do Asyżu. Umiera położony na własne życzenie na gołej ziemi w sobotę 3 października 1226 roku. Następnego dnia mieszkańcy Asyżu przenoszą ciało świętego do kościoła San Giorgio w środku miasta. Brat Eliasz powiadamia o śmierci Franciszka śląc List okólny o śmierci św. Franciszka. Z miejsca pierwotnego pochówku ciało świętego zostanie przeniesione 25 maja 1230 roku do wybudowanej specjalnie przez Eliasza Bombarone bazyliki na Colle del Paradiso w Asyżu.